

Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEUWARDEN.

Redactie:

G. D. DUURSMA.
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening

No. 133560 - HEESCH bij Oss.

Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat
Adres:

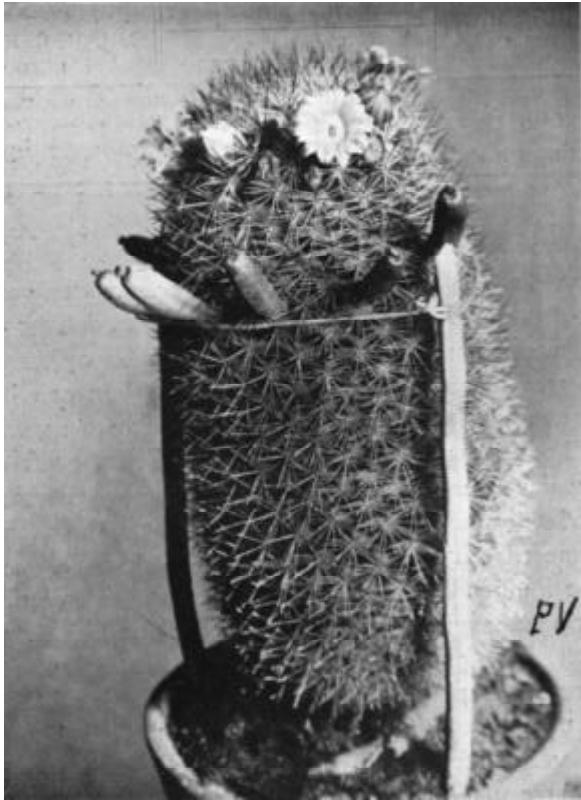
Mej. M. C. KARSTEN,
TERBORG.

Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, van Ostadelaan 23;
Mej. M. C. KARSTEN, *Secretaresse*, Terborg; S. P. C. VAN ROMUNDE, *Penningmeester*, Heesch bij Oss; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis;
J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

MAMILLARIA SPINOSISSIMA. LEM.

Ziet men in een prijscourant zoo de namen der verschillende cactussen eens na dan staat men vaak verbaasd over het aantal variëteiten welke van sommige soorten worden opgesomd. Zoo is het ook met Mamillaria spinosissima, waarvan een heele reeks variëteiten genoemd worden. De hier afgebeelde plant, var. brunea; welke een hoogte van ± 20 c.M. bereikt heeft, geeft een goede voorstelling der soort. Alhoewel er zeer veel goede afbeeldingen van deze Mamillaria's bestaan, heb ik het toch gewaagd dit getal nog te vermeerderen dat wel in hoofdzaak om als vergelijkend materiaal te kunnen benutten ten opzichte van de tweede eveneens door mij opgenomen Mamillaria. Deze plant heb ik reeds lang in mijn bezit. Ze groeide niet bepaald slecht, echter niet zoals de eerstgenoemde plant en bloemen gaf ze ook niet! Ik waardeerde ze echter zeer; met haar geheel witte bekleeding was zij het best' te vergelijken met een korte Cereus Straussii. Het was voor mij echter niet aangenaam, dat ik maar niet de naam dezer plant kon te weten komen. Eens op de kweekerij der firma de Laet zijnde keek ik terdege naar zoo'n plant uit, maar zag haar daar ook niet. Ik beschreef ze zoo goed mogelijk aan den welbekenden tuinbaas, den heer Joossens, welke mij wel de variëteiten der spinosissima met de var. alba en auricoma toonde doch toen ik hem zeide 'dat de bedooring veel langer en ook meer wit was, noemde hij mij als de naam Mamillaria flava, een plant welke daar vroeger wel was geweest, doch nu niet voorradig was. De naam schreef ik op en met die wetenschap kwam ik thuis,

Ik heb zoo eens alle mij ten dienste staande lectuur nagezien, doch van *Mamillaria flava* was niets te vinden! Ja toch, in de jaargang 1895 van het tijdschrift „Monatschrift für Kakteenkunde” kwam de naam voor en in de jaargang 1896 gaf Prof. Schumann van deze plant op, dat ze beschreven was door Ehrenberg in *Algem. Gartenzeitung*, jaar 1849 blz. 261.

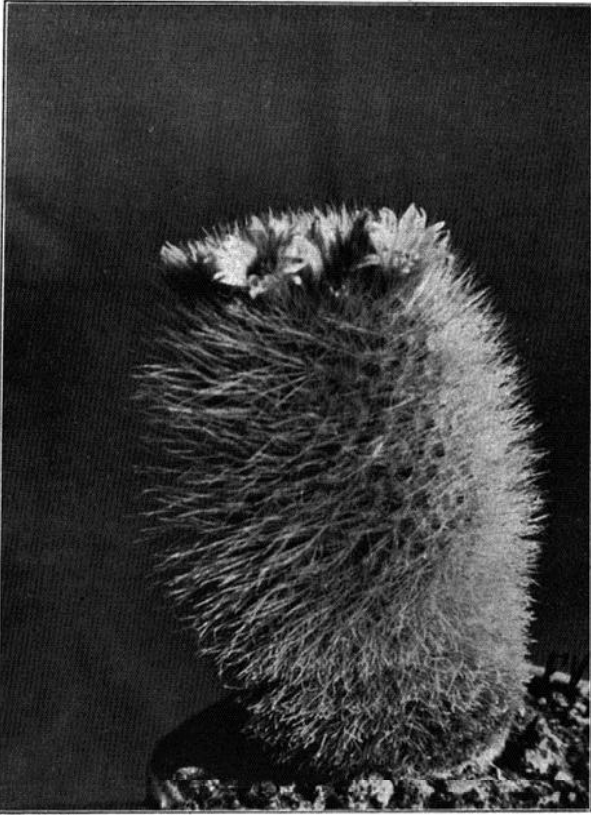
Mamillaria spinosissima (var. *brunea*)

12 Juni 1932.

Veel had ik niet aan, maar de volgende jaargang gaf meer. Tot goed begrip moeten de lezers weten, dat reeds spoedig nadat in Duitschland de eerste vereeniging van Cactusverzamelaars was opgericht, bleek, dat er in de benamingen der planten een ware chaos heerschte en dat deze vereeniging al vrij spoedig een commissie van goede liefhebbers benoemde om daarin eenige orde te

scheppen. Een lid dier commissie, de welbekende liefhebber Quehl, diende nu een aanvraag in van den volgenden inhoud „Mamillaria sanguinea (Haage Cat) is een variëteit der Mamillaria spinosissima (Lem) nader staande als Mamillaria auricoma (Dietr.). De eerstgenoemde naam moet dus verdwijnen”.

Bij de bespreking van deze aanvraag kwam blijkbaar ook de

Mamillaria flava spinosissima sanguinea.

26 Mei 1932.

Mamillaria flava ter sprake, immers lezen wij, daar dat de commissie met de aanvraag accoord ging: maar ook dat men Mamillaria flava, auricoma, Hermannii, flavescens, variimamma en Lieberiana liever in één groep vereenigd wilde zien. Onze planten, zoo oordeelde men, staan dus wel dicht bij de spinosissima, doch behooren er niet bij. Meer kon ik omtrent deze plant niet te

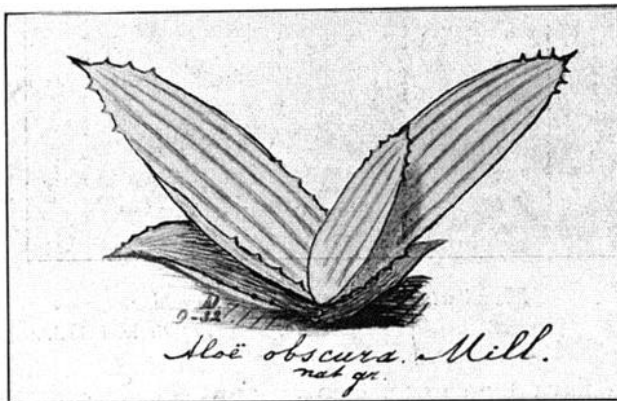
weten komen, want later kwam de naam niet meer voor! Was mijn plant nu *Mamillaria flava*? Ik heb lang geduld moeten oefenen, want alleen de bloem en vrucht konden verklaring brengen, Reeds bij de vorming der bloemknoppen bleek verschil te bestaan met de *spinosissima*, gelijk uit de afbeelding zeer wel te zien is. De bloemknoppen der *spinosissima* zijn veel stomper en dikker als die der andere *Mamillaria*. Ook de bloem zelf vertoont verschillen, doch het meest komt dit tot zijn recht bij de vorming der zaadbes. Bij de *Mamillaria flava* komen de bessen reeds 4 maanden na den bloei te voorschijn, ze zijn eerst groen, worden spoedig vuil rood en bevatten zeer weinig vruchtvleesch: bij de *spinosissima* verschijnen de bessen eerst het volgend jaar, eveneens groen, met zeer dikke schaal en worden eerst bij het indroogen bruin. Afgaande op deze feiten kan ik mij wel begrijpen, dat het verschillende soorten moeten zijn, maar weet ik nog niet of dit de *Mamillaria flava* is,

Zwollerkerspel, Oct. '32.

F. V.

ALOE'S.

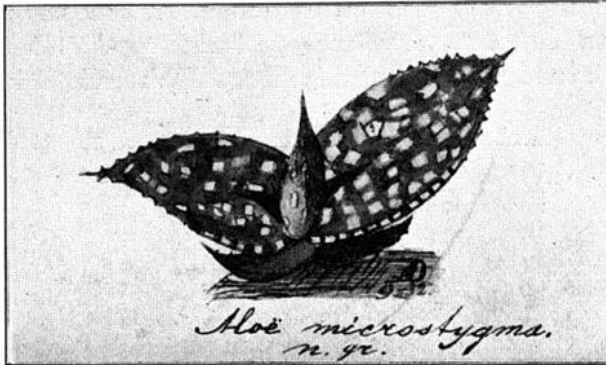
Na de artikelen van de Redactie over dit geslacht ben ik deze planten in een ander licht gaan bezien. Bij het beschouwen

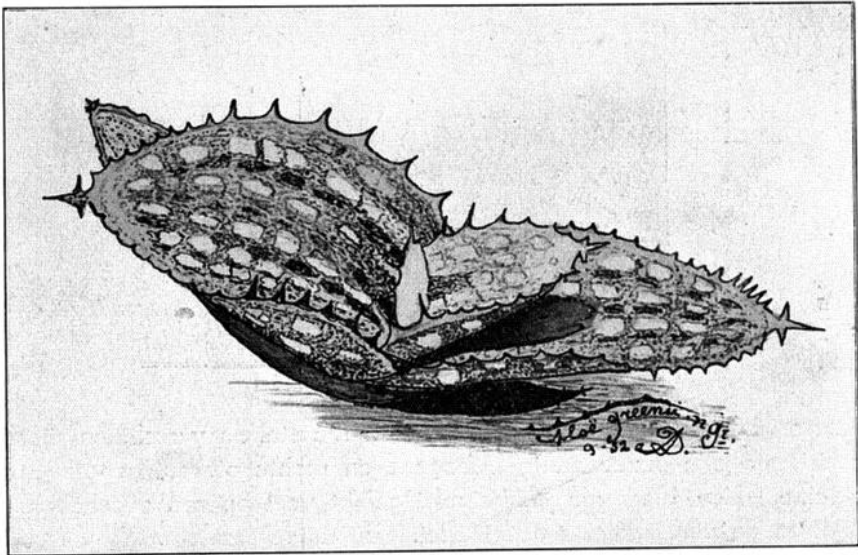
van vele soorten bij kennissen en kweekers viel het me op, dat ze zeer decoratief zijn, maar dan moeten ze flink uitgegroeid wezen en in goeden toestand verkeerden; geen dorre punten, geen toegenepen bladeren door droogte: alles moet gespannen staan

en het volle leven moet er op blinken. Zóó zijn ze sieraden voor de verzameling.

Het zou aardig zijn te weten, hoeveel leden aloë's gekocht en

gezaaid hebben na de acht opwekkende opstellen van 1930 en '31. In een prijsopgave van A. Schenkel te Hamburg vond ik zaden van de lang verdwenen A. obscura, benevens A. microstigma en

A. greenii. Deze drie heb ik gekweekt. De zaden legde ik een uur in lauw water, dat regelmatig op temperatuur gehouden werd. Daaraan dankte ik een goede kieming, van A. greenii zelfs 90 0/0.

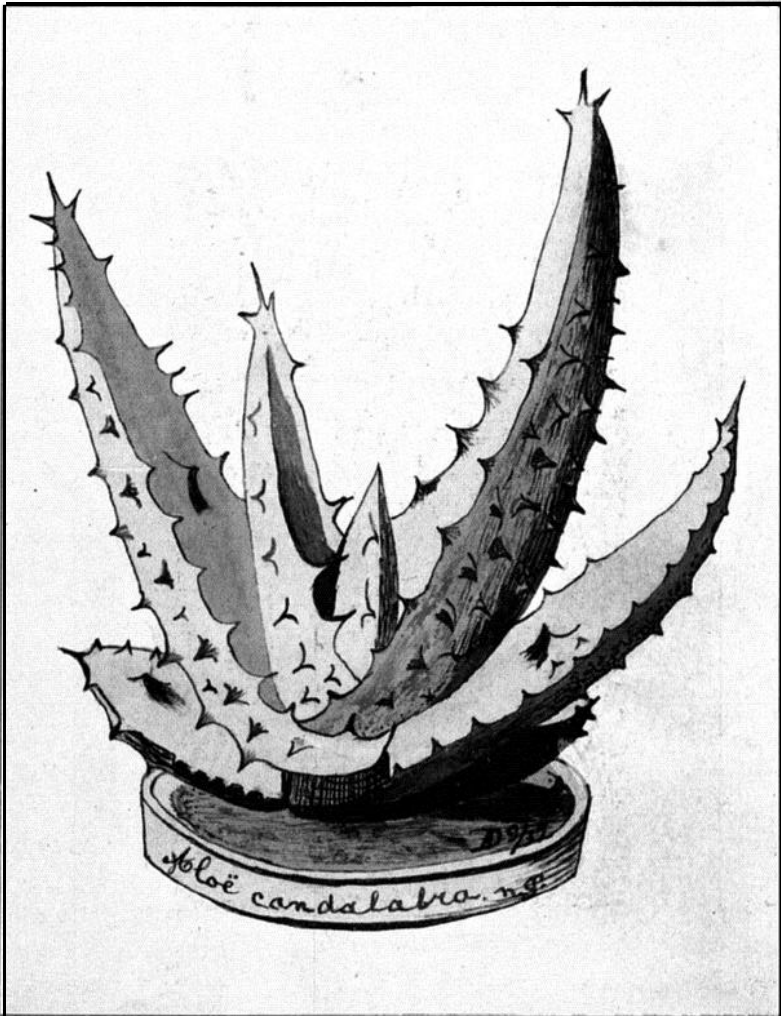
De plantjes zijn nu circa 1 1/2 jaar, alleen *A. bainesii* van onzen ijverigen redakteur is een jaar ouder. En omdat de echte Afrikaners nog niet in ons tijdschrift zijn afgebeeld, heb ik het genoegzame U voor te stellen, en wel vijf stuks.

A. bainesii op 1/7 der ware grootte, *A. candalabra greenii*, *microstigma* en *obscura* volgens de laatste week. Er zijn twee vormen, komvormig en plat gestrekt. Waarschijnlijk zijn de

eerste hoge planten, de laatste niet. De stekels verschillen niet veel; er zijn haakvormig gebogene en rechte pieken, groote en kleine. Een blad van *A. bainesii* lijkt veel op een snoekebek. Alleen de eindstekels zijn drieërlei. Bij mijne tien soorten waren rechte: de meeste hadden een rechte met twee dichtbijstaande rijstekels, alleen *A. greenii* bezat een priem als een tuinhok dat was dus een samengestelde stekel. Wellicht kan dit onderscheid dienen bij de determinatie. En nu de kleur nog.

A. obscura Mill, is donkergrasgroen, en begint eenigszins bruin aan te loopen, misschien het begin van het obscure. *A. microstigma* is levendig helgroen met melkwhite dooreenverspreide

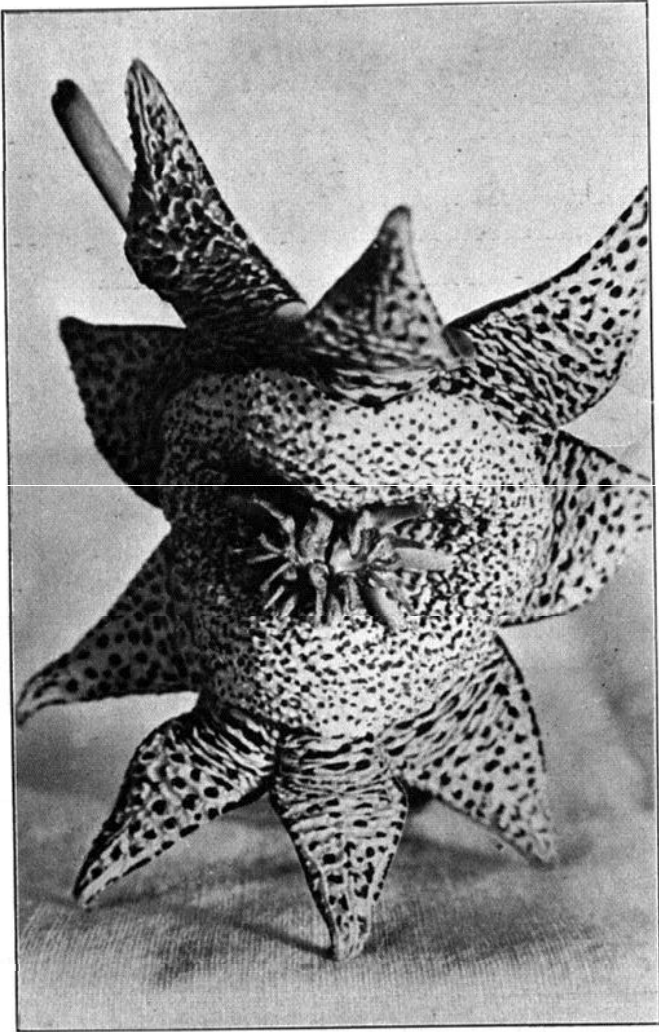
stippen. *A. greenii* is violetachtig donkergroen, iets mat, met regelmatige velden van afgebroken lichte vlekken. *A. bainesii* heeft een diep zwart groene kleur. Ten slotte *A. candalabra*, prachtig blauwgrijs bewasemd met grasgroene ondertint.

Numansdorp.

A. DULFER.

MONSTRUOSITEITEN.

Onder dit opschrift willen wij in het vervolg ons toegezonden afbeeldingen van succulenten, die in groeiwijze of bloembouw

Stapelia variegata L. Monstrueuse bloem.

Opname door Boyd Sloane, Los Angeles. Juni 1932.

bijzondere afwijkingen vertoonen, onder de aandacht onzer lezers brengen, natuurlijk mits zij zich voor reproductie leenen. Wij

denken hierbij aan de vrij veelvuldig voorkomende kamvormen en fasciatie's (band-, lat- en waiervormige vergroeiingen). De zoogenaamde rotsvormen (Peruviaansche Rotscactus, om een voorbeeld te noemen) behooren tot de eerste categorie.

Openen we de reeks monstrosa met een photo van een monsterbloem van *Stapelia variegata* L., ons welwillend ter reproductie afgestaan door de heeren Alain White en Boyd Sloane, auteurs eener belangrijke artikelserie over de *Stapelia's* en haar verwanten in „Cactus and Succulent Journal”, het orgaan onzer Amerikaansche Zustersvereniging. Voor de fraaie en zeldzame afbeelding zeggen we hun hierbij hartelijk dank,

Om nu tot het afgebeelde object zelve over te gaan, hebben we hier wel met een allermerkwaardigste speling der Natuur te doen. De bloem heeft iets onwezenlijks, we zouden haast zeggen iets duivels. Op eenigen afstand bezien, doet ze wel wat aan een grijnzenden narrenkop denken, de bloemslippen vormen dan de punten van kraag en zotskap!

De zoogenaamde ring – een uitgroeisels der eigenlijke bloemkroon en het kenmerk der Orbea-groep, waartoe *S. variegata* behoort – heeft hier ongewone dimensies aangenomen, zóó zelfs, dat hij het grootste gedeelte van de bloem inneemt ! Binnen dezen breeden ringwal, die door zijn zeer oneffen, zwaar papilleuse oppervlaktestructuur een eenigszins sponsachtigen indruk maakt, zien we de slippen van het bijkroontje of corona, die zich ook abnormaal groot voordoen. Het bloemgedrocht is verder door niet minder dan negen kroonslippen gekenmerkt, d. i. vier meer dan bij een normaal ontwikkelde *variegata*-bloem. De slippen verschillen onderling nog in vorm en grootte en zijn onregelmatig gerangschikt, hetgeen de bloem een asymmetrisch voorkomen verleent. Bij *S. variegata* zijn de kroonslippen fijn gerimpeld. Maar een dergelijk gerimpeld en geplooid oppervlak als de hierbij afgebeelde bloem laat zien, zal men toch zelden tegenkomen. Doordat de rimpels en plooiën niet alleen dwars, doch ook in de lengte verlopen, zijn de kroonslippen hier en daar in scherp afgebakende hokken en veldjes verdeeld. De bloemkleur alleen is gewoon, geel met roodbruine vlekken.

Het komt ons voor, dat we hier met een kamvormige vergroeiing van twee bloemen te doen hebben, waarbij dan één kroonslip is weggevallen. De heer Sloane heeft verstandig gedaan met dezen bizarren bloemvorm te vereeuwigen!

Voor mooie scherpe photo's van andere monstrositeiten houden we ons steeds gaarne aanbevolen.

M. KARSTEN.

HET LEEKENHOEKJE.

Correspondentie deze rubriek betreffende, te richten aan het adres:
van Ostadelaan 23, Hilversum.

„Als de dagen beginnen te lengen, gaan de nachten strengen”, zegt het spreekwoord. Tegen het eerste gedeelte van het spreekwoord hebben wij geen bezwaar, wat het tweede gedeelte betreft hebben wij maar te zorgen, dat eventueele vorst geen schade kan aanrichten.

Epiphyllum M^{ne} Andrée

Een goede verzorging der planten gedurende de donkeredagen wordt nu reeds beloond.

Genieten wij niet heerlijk van de bloeiende Epiphyllums, kijken mij niet met trots naar de knoppen, die zich reeds bij de Phyllo's en Rhipsalissen vormen. Met angst en beven zagen wij tegen de wintermaanden op en hoe kort is de tijd, dat onze planten onze attentie niet vragen.

Bij het lengen der dagen, vooral als er een zonnetje schijnt, herleeft langzamerhand de natuur. Het is de planten aan te zien, dat zij van de zon genieten. Het uiterlijk is niet zoo dor meer, hier en daar een glimmende Echinopsis, wat meer kleur in de doorns, ziedaar de voorboden van de komende lente.

Op een echten voorjaarsdag, zooals die wel in Februari voorkomen, is er dan ook geen bezwaar de planten eens met een fijnen sproeier af te spuiten, de stofdeeltjes verdwijnen dan van de planten waardoor de verzameling weer een vroolijk aanzien krijgt. Wij waarschuwen U voor een te royale wijze van water geven. Een onzer leden, de Heer Naafs te Loosduinen, heeft tot zijn schade moeten ondervinden, dat een watercultuur voor onze planten nu eenmaal verderfelijker is. Meerdere planten uit zijn collectie vertoonden rotting, vooral Opuntia's en Cereussen. Eenige ons toegezonden schijven, die er oogenschijnlijk frisch en frisch uitzagen, vertoonden rotplekken en er vielen gaten in, Bij doorsnijden van zoo'n schijf liep het vocht er uit. Langs de doorns hebben wij een klein beetje vocht op een gezond gedeelte van de schijf gebracht en den volgenden dag was het rottingsproces reeds begonnen. De schijven waren oververzadigd van vocht. een vochtige omgeving beteekent voor deze planten reeds den dood,

Zij, die de nog lange avonden productief wenschen te maken voor hun liefhebberij, vernieuwen reeds onleesbaar geworden of vermoldde etiketten. U behandelt ze natuurlijk stuk voor stuk om te voorkomen dat de etiketten bij de verkeerde planten komen te staan,

De planten, die, door gebrek aan ruimte, in de donkerste hoeken en gaten opgeborgen zijn geweest, worden weer in 't licht geplaatst, doch men zorge er voor dat het teere celweefsel niet door de zonnestralen beschadigd wordt (zonnebrand) daarom worden de planten de eerste dagen tegen zonbestraling beschermt, hetgeen kan geschieden door over de planten een vel dun vloeipapier te leggen.

Bezitters van een groote collectie treffen nu reeds de noodige maatregelen voor 't verpotten, zooals schoonmaken van potten, mengen van grondsoorten enz.

De lange avonden doen den verzamelaar wel eens naar de pen grijpen om zijn wedervaren van het vorig jaar op papier te zetten. Zoo ontving ik nog een schrijven van een veteraan op 't gebied van cactuskweken, n.l. van ons lid H. P. Dings te Tegelen. Voor onze leden is bij geen onbekende. In Aug. 1931 (blz. 167, 168) schreef hij als voorstander van het gebruik van mest, een artikel over een 14-jarige ervaring. Het dient gezegd, dat de leden, die zijn planten bezichtigd hebben, en onder hen waren er die tot oordeelen bevoegd geacht mogen worden, in verrukking waren over de planten wat bouw en grootte betrof. Geen geforceerde uitelkaar gerekte planten, neen stevige in den vorm gebleven planten. Een mensch is nooit tevreden met behaalde resultaten en zoo verging het ook ons geacht lid. Hij wenschte nog meer succes en nam zijn toevlucht tot „Pokon”. Wij meenen, dat er voldoende geschreven is over het gebruik van meststoffen. Volgens den schrijver waren de resultaten beter, maar nu moet ons toch iets van 't hart, n.l. dat wij meer vertrouwen hebben in de 14-jarige ondervinding dan in een proef van zegge één jaar. We zullen nu maar voorgoed van het bemestingsvraagstuk afstappen ervan overtuigd zijnde, dat het van alle kanten bekeken is.

Liefhebbers van zaaien maken reeds zaaipannen en een grondmengsel (tuinaarde met zand) in gereedheid.

De temperatuur, die door zonnewarmte al tamelijk kan oploopen, verhoogen wij niet extra, want dan worden de planten tot groei aangezet, hetgeen bij donker weer wel eens nadeelige gevolgen kan hebben.

PILO- EN CEPHALOCEREUSSEN GEKWEEKT IN DE KAMER

door

Pfarrer BERTRAM, Bindersleben bij Erfurt.

(Vervolg en slot.)

Deze planten lenen zich bijzonder voor het kweken in een afgesloten ruimte, een stand in de vrije lucht is niet zo goed. Een eerste vereischte voor een goede kultuur is ze zoveel mogelijk zon te geven, zet ze dus op een zuidelijke standplaats, als het

kan in een kasje ergens buiten, waar de zon van opkomst tot ondergang er op valt. Dan is meteen hun behoefte aan glasbeschutting bevredigd, dan wordt stof, misvorming door rotting of regen, rook en andere verontreiniging van ze afgehouden en krijgen ze de zo begeerde iets vochtige „gespannen” lucht en een meer gelijkblijvende, niet aan iedere wisseling onderworpen temperatuur. Tegelijk wordt daardoor de hogere behoefte aan warmte van deze planten bevredigd. Toch houden ze wel van frisse lucht, het kasje moet gedurig gelucht worden, maar tegen trek moeten ze beschermd worden, Vrije stand in droge kamerlucht, inwerking van stof, blootgesteld aan rook, of geplaatst op de centrale verwarming maakt dat de planten spoedig achteruitgaan en sterven. Ze worden dan even lelik, als ze bij een goede verzorging mooi zijn. Ik kreeg van een vriend, die in een drukke straat van een grote stad woont, een grote import van de Grijsaard, zo zwart bijna als een Moor. Hij werd tweemaal in een warm bad met persilvlokken grondig afgeborsteld, hield toch nog een geelachtige kleur, maar kreeg toen zijn zilverglanzende schoonheid terug, nadat hij in de koude bak van zomer en frisse lucht genoten had.

Wat het grondmengsel voor deze planten betreft, heb ik na allerlei proefnemingen met als hoofdvoorwaarde : voedzaam, maar luchtig en doorlatend, mij het best bevonden bij het mengsel, zoals het in de Botaniese tuin in Dahlem gebruikt wordt. Voor de Pilo- en Cephalocereussen vermijd ik nu het ijzerhoudende zand, dat zo gemakkelijk een korst vormt en misschien bij menige soort ook chemies-biologisch nadelig werkt, Alleen de witharige krijgen een heel klein beetje oude muurkalk. Voor alle soorten wordt bij gelijke delen bak- en bladaarde met de helft grof rivierzand iets turfmolm en oude muurleem gevoegd, Verkalkt een plant aan de basis, dan wordt ze weer op een *Cereus* (*Spachianus Jusbertii* e. a.) geënt of als stek op houtskool opnieuw beworteld. Zelfs in de winter in ruststand willen zulke grotere kopstekken nog wel wortels vormen, als te maar warm gehouden en zeer voorzichtig bevochtigd worden (alleen nevelen en onder glas). In de groeitijd, in de zomer behoeft men met het water geven niet te angstig te zijn. Neem echter nooit ijskoud water zoo uit de put, maar min of meer warm, dat een poosje in de lucht gestaan heeft. Sommige soorten hebben ook 's winters graag de aarde iets vochtiger. Bijv. *C. (Borzicactus) Straussii*, die eigenlijk helemaal geen *Pilocereus* is, maar alleen meegeteld wordt, omdat

men het al zo lang gewend was; verder *Celsianus fossulatus* (*Oreocereus*) soorten, *Pilocereus strictus-Curtisii* (*nobilis, niger*)-varieteiten, *Pilocereus albispinus*, met witte stekels en een rode spits, *Pilocereus Moritzianus* en andere goede oude bekenden. Voor het verplegen van onze planten zijn we veel verschuldigd aan de nieuwere plantenzieken, die de slechte gewoonte van hun voorgangers om vindplaatsen en hun klimaat te verzwijgen hebben afgelegd. Zo werd bijv. door Backeberg, die de Dautwitzii-vraag oploste, de dwaling opgehelderd, dat *Pilocereus sericatus* (zijdeachtig) zo moeilijk wortelecht en alleen geënt in 't leven te houden zou zijn, Dat is helemaal het geval niet, De plant houdt in zijn vaderland van een vochtige grond. een beetje vochtiger gehouden groeit ze bij ons heel mooi. Men giet het beste voormiddags, of men nevelt op 't midden van de dag bij zonneschijn, opdat nog voor de nacht de plant en de aarde weer opgedroogd zijn, De grond mag nooit tot stof uitdrogen. De oppervlakte moet, als ze hard wordt, met een houtje luchtig gemaakt worden.

Voor een fout zou ik nog graag willen waarschuwen. Er worden in de laatste tijd uit Zuid-Amerika *Pilocereussen* ingevoerd, die daar in de hoogste streken van de Andes groeien. De prachtige *Pilocereus Trollii* (syn. *Irigönnii* *Tric*) hoort daarbij. Als men zulke planten voor winterhard houdt, dan moet men er om denken, dat de winter in de sub-tropiese gebergten van Bolivia heel anders is dan bij ons in Noord-Europa. Zet daarom - de proef zou toch ook wat duur zijn - ook deze soorten, die in hun vaderland dikwijls lang in de sneeuw staan, niet koud en geheel droog, maar behandel ze net als de andere.

Het aantal soorten wordt steeds groter. Sommige oude soorten, die langer dan een halve eeuw nergens meer te vinden waren, komen nu weer voor de dag. Ook het oude was en blijft mooi, de grootste wonderen van kleurenpracht bracht onze tijd weer naar boven.

In het kamerkasje van de liefhebbers krijgen we zo door oud en nieuw een tot in de ziel klinkende harmonie van uitgelezen parels der scheppende natuur. Daar fonkelt het mosgroene, donkerfluweelgroene, goudachtige. zilveren, zwarte, blauwe kleed van het lichaam en van de stekels. Kostbaarheden zijn en blijven deze *Pilo-* en *Cephalocereussen* !

(Vert. B. TH. K.)

NECROLOGIE.

J. A. PURPUS. †

De Duitsche tuinbouw in het algemeen, en de succulentenkunde in het bijzonder, heeft een groot verlies geleden door het verscheiden van den verdienstelijken botanicus en tuinbouwkundige J. A. Purpus. Met hem is weer een van de oude garde der succulentenkenners heengegaan.

Geboren in 1860, werkte hij in zijn jongelingsjaren onder den beroemden Dr. Regel te St. Petersburg. Na verschillende landen bereisd te hebben, werd hij Hortulanus (Gartenober-inspektor) van den botanischen tuin te Darmstadt, een werkkring welke hij bijna 40 jaren met groote liefde en nauwgezetheid vervulde. Zelfs na zijn ambtelijke dienstbeeindiging in 1928 bleef hij de belangen van zijn geliefden plantentuin bevorderen.

Van zijn broeder C. A. Purpus die jarenlang in Mexico botaniseerde, ontving hij talloze nieuwe planten toegezonden, waaronder vele Cactussen, Agaves en Crassulaceae, welke in den Hortus te Darmstadt zorgvuldig werden opgekweekt en door den Hortulanus wetenschappelijk beschreven. De auteursinitialen J. A. Purp. vindt men dan ook achter verscheidene succulentennamen vermeld, wij herinneren slechts aan: *Cereus del Moralii*, *C. mixtecensis*, *C. Schenckii*, *Echinocactus rafaëlsensis*, *Echinopsis caëspitosa*, *Mam. chionocephala*, *M. collina*, *M. conspicua*, *M. dumetorum*, *M. hidalgensis*, *M. napina*, *M. pilispina*, *M. Sartorii*, *M. valida*, *Opuntia utahensis*, *Phyll. chiapensis*, *Echeveria Derenbergii*, *E. leucotricha*, *E. pilosa* en *Pachyphytum oviferum*. In de jaargangen 1906-1918 van het Monatschrift für Kakteenkunde heeft Purpus het meerendeel dezer planten uitvoerig beschreven.

G. D. D.

BOEKBESPREKING.

Cactussen, Eenvoudige handleiding voor amateur-kweeken.
Uitgave Firma A. Zwaan Jr., N. V. Enkhuizen.

Een aardig geill. handig boekje van 33 bladz. waarin achter-eenvolgens wordt behandeld: Wat zijn Cactussen en waar komen te vandaan? Wat voor nut hebben ze en zijn ze het kweeken waard? Wat zijn de voornaamste Cactusgeslachten? Hoe is de

kweekwijze der Cactussen? Welke is de verdere behandeling? Welke vijanden hebben de Cactussen? Een paar aanbevelenswaardige soorten om uit zaad op te kweken. Welke andere soorten planten zijn er nog, die succulent zijn?

De prijs van dit boekje is f 0.30, doch wie voor f 4.- zaad uit de catalogus bestelt, ontvangt het gratis. Uit propagandistisch oogpunt beschouwd is de uitgave van soortgelijke boekjes warm aan te bevelen, daar hierdoor weer nieuwe liefhebbers worden gekweekt die, naar we hopen, later alle lid onzer vereeniging zullen worden !

G. D. D.

PRIJSCOURANTEN.

Nauwelijks is het nieuwe jaar begonnen, of de nieuwe prijscouranten beginnen ook al weer te komen.

Wij ontvingen;

Curt Backeberg, Volksdorf bezirk Hamburg. (Im Sorenfelde 15) Samenpreisliste Kakteen und Sukkulenten.

R. Graessner, Perleberg, Samenlist, Specialgeschäft für Kakteen, Sukkulenten, Mesembryanthemen.

Firma A. Zwaan Jr. N. V. Enkhuizen, Catalogus van groenten en bloemzaden, waarin verschillende sortimenten Cactuszaden, benevens gereedschappen voor Cactusliefhebbers worden aangeboden.

Kwekerij „Moerheim”, Dedemsvaart, waarin o. a. een collectie winterharde Cactussen voorkomt.

G. D. D.

INHOUD: 1933. *Mamillaria spinosissima*. — Aloë's. — Monstruositeiten: — Het Leekenhoekje. — Pilo- en cephalocereussen gekweekt in de kamer door Pfarrer BERTRAM. — Necrologie. — Boekbespreking. Prijscouranten.
